ECLI:LV:RIRT:2018:1210.1A33020218.4.S
Lieta Nr.1A33020218
Arhīva Nr.1A-0202-18/28

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Jūrmalā 2018.gada 10.decembrī

Rīgas rajona tiesas tiesnese B.Jakobsone rakstveida procesā izskatīja /PERS. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību par Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas 2018.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.1-13/140 administratīvā pārkāpuma lietā ZZ Nr.718542.

Aprakstošā daļa

Jūrmalas pilsētas Pašvaldības policijas inspektors Valsts amatpersona 2018.gada 30.janvārī sastādījis /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.718542 par to, ka 2017.gada 25.septembrī plkst.16.39 transportlīdzekļa *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, vadītājs iebrauca īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi, tādējādi pārkāpdams Jūrmalas pilsētas domes 2017.gada 12.janvāra saistošo noteikumu Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" 5.punktu, par ko atbildība paredzēta minēto noteikumu 49.punktā. Par izdarīto administratīvo pārkāpumu /pers. A/ uzlikts naudas sods 50 *euro* apmērā.

2018.gada 13.februārī /pers. A/ Jūrmalas pilsētas Pašvaldības policijā (turpmāk – Iestāde) ir iesniedzis sūdzību par administratīvā pārkāpuma protokolu ZZ Nr.718542 un ar Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas (turpmāk – Iestāde) 2018.gada 19.aprīļa lēmumu administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.718542 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta.

2018.gada 18.maijā Rīgas rajona tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par Iestādes 2018.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.1-13/140 administratīvā pārkāpuma lietā ZZ Nr.718542, kā arī 2018.gada 16.jūnija paziņojums-pieteikums par trūkumu novēršanu, un ar Rīgas rajona tiesas 2018.gada 22.jūnija lēmumu ierosināta administratīvā pārkāpuma tiesvedība.

Sūdzībā izteikta prasība atcelt Iestādes 2018.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.1-13/140 un administratīvo lietu izbeigt, jo Iestāde, pieņemot lēmumu par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības, ir pārkāpusi vairākas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteiktās procesuālās normas, un tieši, /pers. A/ bijušas liegtas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.pantā paredzētās tiesības iepazīties ar lietas materiāliem un sniegt paskaidrojumus, /pers. A/ sūdzības izskatīšanas laikā esot pārkāpts Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 286.panta pirmās daļas noteikums izskatīt sūdzību rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības saņemšanas, taču lēmums pēc būtības tika pieņemts tikai 2018.gada 19.aprīlī, kas pārsniedz likumā noteikto termiņu, turklāt, /pers. A/ darbībās neesot konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, jo, sakarā ar to, ka /pers. A/ dzīvojot Jūrmalā, viņa iebraukšana Jūrmalā nav bijusi pretlikumīga, un /pers. A/ bijis pilnīgi pārliecināts, ka iepriekš iegādātā caurlaide administratīvā pārkāpuma konstatēšanas laikā un vietā bijusi derīga. Turklāt, atbilstoši Jūrmalā pastāvošajiem normatīvajiem aktiem, /pers. A/, kā Jūrmalas iedzīvotājam iebraucot Jūrmalā, nav pienākuma pārliecināties par caurlaides derīgumu. Sods, kas /pers. A/ ir piemērots par konstatēto pārkāpumu, neatbilst samērīguma principam un ir pretrunā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksā 22.pantā noteikto soda mērķi. Turklāt, Iestādes 2018.gada 16.aprīļa lēmums nav noformēts atbilstoši iekšējiem lietvedības noteikumiem, jo par iesniegto sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, Iestāde ir atbildējusi ar 18 dažādiem lēmumiem par katru administratīvā pārkāpuma protokolu atsevišķi, lai gan Iestādei bija jāpieņem viens atsevišķs lēmums ar attiecīgu reģistrācijas numuru.

Novēršot trūkumus, /pers. A/ sūdzību papildinājis ar apstākli, ka pirmais pārkāpums ir fiksēts 2017.gada 5.septembrī, taču administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.718529 sastādīts tikai 2018.gada 30.janvārī, kas nav atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantā paredzētajam soda mērķim, ko savā nolēmumā ir atzinusi arī Rīgas apgabaltiesa, tādēļ saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.pantu administratīvā lietvedība lietā ir izbeidzama, attiecīgi atceļot Iestādes pieņemto lēmumu.

2018.gada 7.augustā tiesā saņemts Iestādes viedoklis par /pers. A/ sūdzību, no kura izriet, ka Iestāde /pers. A/ sūdzību atzīst par nepamatotu un noraidāmu, jo tajā nav norādīti tādi apstākļi, kas varētu būt pamatā lēmuma atcelšanai, savukārt Iestādes 2018.gada 19.aprīļa lēmums Nr.1-13/140 kā pamatots un likumīgs, uz tajā norādītajiem argumentiem, ir atstājams negrozīts.

Motīvu daļa

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $286.^6$ panta pirmā daļa noteic, ka rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

Ievērojot to, ka tiesā nav saņemts administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieku lūgums par lietas izskatīšanu tiesas sēdē, tiesa atzīst, ka lietu var izspriest rakstveidā, iepazīstoties ar lietas materiāliem un procesa dalībnieku viedokli, un šāds procesa veids neietekmēs lietas objektīvu un taisnīgu izspriešanu.

Izvērtējusi sūdzībā norādītos apstākļus, Iestādes lēmuma pamatotību un lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka Iestādes 2018.gada 19.aprīļa lēmums Nr.1-13/140 administratīvā pārkāpuma lietā ZZ Nr.718542 ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība kā nepamatota ir noraidāma.

Tiesa atzīst, ka Pašvaldības dome likumā noteikto funkciju ietvaros ir tiesīga izdot saistošos noteikumus un paredzēt administratīvo atbildību par pārkāpumiem. Turklāt, izdodot pašvaldību saistošos noteikumus, kuros paredz administratīvo atbildību, pašvaldība attiecīgi nosaka pašvaldības pastarpinātās pārvaldes iestādes amatpersonas, kuras ir tiesīgas uzsākt administratīvā pārkāpuma procesu, un izskatīt administratīvā pārkāpuma lietas un pieņemt lēmumus. Turklāt spēkā esošie saistošie noteikumi ir saistoši jebkurai fiziskajai un juridiskajai personai attiecīgajā administratīvajā teritorijā – likuma "Par pašvaldībām" 45.pants.

Pamatojoties uz likuma "Par pašvaldībām" 43.pantu, Jūrmalas pilsētas domē 2017.gada 12.janvārī ir pieņemti un apstiprināti Jūrmalas pilsētas domes saistošie noteikumi Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpašā režīma Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" (turpmāk – Noteikumi), kuru

5.punkts noteic, ka laika periodā no kalendārā gada 1.aprīļa līdz 30.septembrim transportlīdzekļiem atļauts iebraukt īpaša režīma zonā Jūrmalā pēc caurlaides saņemšanas, izņemot šo noteikumu 20.punktā noteiktos gadījumus. Atbildība par šo Noteikumu 5.punkta pārkāpšanu, ir paredzēta Noteikumu 49.punktā, kas nosaka, ka transportlīdzekļa īpašniekam, turētājam vai vadītājam uzliek naudas sodu piecdesmit *euro* apmērā.

Tiesa atzīst, ka definētais administratīvā pārkāpuma sastāvs ir formāls, un nodarījuma moments nepārprotami ir saistīts vienīgi ar darbības izdarīšanu vai bezdarbības faktu.

Lietā ir nodibināts fakts, ka Jūrmalas pilsētas pašvaldības policija, pamatojoties uz 2018.gada 15.janvārī saņemto foto fiksācijas izdruku no Jūrmalas pilsētas iebraukšanas nodevas kontroles informācijas sistēmas Qliksense aplikācijas "Notikumu kontrole", 2018.gada 15.janvārī uzsāka administratīvo lietvedību Nr.1-28.1/67 pret /pers. A/ par to, ka /pers. A/ lietošanā esošais transportlīdzeklis *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, 2017.gada 5.septembrī plkst. 17.47 iebrauca īpašā režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi.

Par minēto administratīvo pārkāpumu /pers. A/ 2018.gada 30.janvārī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.718542 un nolemts uzlikt naudas sodu 50 *euro* apmērā, konstatējot, ka transportlīdzeklis *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, 2017.gada 25.septembrī plkst.16.39 iebrauca īpašā režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi, tādējādi pārkāpjot Jūrmalas pilsētas domes 2017.gada 12.janvāra saistošo noteikumu Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpašā režīma Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" 5.punkta prasības, un izdarot administratīvo pārkāpumu.

Ar lietas materiāliem pierādīts un arī /pers. A/ neapstrīd, ka transportlīdzeklis *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, pieder viņam un administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā tieši /pers. A/ bija minētā transportlīdzekļa vadītājs.

/pers. A/ tiesai adresētajā sūdzībā norāda, ka viņa darbībās nav konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs, lai viņu sauktu pie administratīvās atbildības par minēto Noteikumu pārkāpšanu, jo /pers. A/ ir pilntiesīgs Jūrmalas iedzīvotājs; viņš likumā noteiktā kārtībā ir iegādājies caurlaidi, kuras derīguma termiņš noteikts no 2017.gada 1.aprīļa plkst.00.00 līdz 2017.gada 30.septembra plkst.23.59, turklāt neviens normatīvais akts neuzliek viņam par pienākumu pārbaudīt caurlaides spēkā esību, līdz ar to uz viņu neattiecas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 9., 11.pantā noteiktais, ka administratīvais pārkāpums būtu izdarīts ar nodomu vai aiz neuzmanības, savukārt uzliktais sods neatbilst samērīguma principam un ir pretrunā ar Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksā 22.pantā noteikto soda mērķi.

Tiesa piekrīt /pers. A/ norādītajam – lai /pers. A/ sauktu pie administratīvās atbildības par minēto Noteikumu pārkāpumu, ir jākonstatē administratīvā pārkāpuma sastāvs, kuru veido četri neatņemami elementi – administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Tikai apzinot kopumā administratīvā pārkāpuma sastāva objektīvās un subjektīvās pazīmes, rodas pamats personas saukšanai pie administratīvās atbildības. Ja trūkst kaut viena šāda pazīme, kas ietilpst administratīvā pārkāpuma sastāvā, tad vispār nav pamata atzīt, ka personas darbībā vai bezdarbībā ir administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus un konstatētos faktiskos apstākļus, tiesa atzīst, ka lietā ir nodibināts un nepastāv strīds par faktu, ka transportlīdzekļa *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, vadītājs 2017.gada 25.septembrī plkst.16.39 iebrauca īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, ko apstiprina foto fiksācijas izdruka no Jūrmalas pilsētas nodevas samaksas kontroles informācijas sistēmas un, ko neapstrīd pats sūdzības iesniedzējs – /pers. A/.

Ar izdruku par transportlīdzekļa *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, informāciju apstiprinās, ka minētā transportlīdzekļa īpašnieks ir /pers. A/, bet turētājs /pers. B/. Reģistrācijas dati laboti 2017.gada 10.oktobrī, ko neapstrīd arī pats /pers. A/.

Ar Personu datu pārlūkā reģistrētajām ziņām apstiprinās, ka kopš 2017.gada 2.septembra /pers. A/ deklarētās dzīvesvietas adrese ir /adrese/.

Ar caurlaides derīguma pārbaudes rezultātiem, kas atjaunoti 2017.gada 30.septembrī plkst.23.56, apstiprinās, ka transportlīdzeklim ar valsts reģistrācijas numuru /reģistrācijas numurs/, caurlaides iebraukšanai īpaša režīma zonā Jūrmalā – nav, bet iepriekš iegādātās caurlaides spēkā esība ir no 2017.gada 1.aprīļa plkst.00.00 līdz 2017.gada 2.septembra plkst.15.02.

Tiesa atzīst, ka ar minētajiem pierādījumiem objektīvi apstiprinās administratīvā pārkāpuma protokolā minētais notikums un tā faktiskie apstākļi, attiecīgi secinot, ka /pers. A/ izdarītais administratīvais pārkāpums satur visas administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, tajā skaitā subjektīvo pusi, lai /pers. A/ pamatoti atzītu par vainīgu Jūrmalas pilsētas domes 2017.gada 12.janvāra saistošo noteikumu Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" 5.punktā paredzēto noteikumu pārkāpšanā, par ko administratīvā atbildība paredzēta minēto Noteikumu 49.punktā.

Tiesa nepiekrīt /pers. A/ viedoklim, ka neviens normatīvais akts neuzliek viņam par pienākumu pārbaudīt caurlaides derīguma termiņu, tā kā atzīstams, ka demokrātiskā valstī pilsoņiem ir paredzētas ne tikai subjektīvas "tiesības", bet arī "pienākumi", kas attiecīgi izriet no Latvijas Republikas Satversmē nostiprinātajiem cilvēktiesību pamatprincipiem. Proti, īsumā formulējot Latvijas Republikas Satversmes 90.pantu, secināms, ka privātpersonai ir jāzina, kādas tiesiskās sekas rodas, radīsies vai var rasties no noteiktiem juridiskiem faktiem vai noteiktas rīcības (darbības vai bezdarbības), lai viņa varētu izdarīt apzinātu izvēli un vajadzības gadījumā pielāgot savu rīcību. Attiecīgi minētais pants rada privātpersonai tiesības zināt gan savas tiesības, gan savus pienākumus, gan arī, vispārināti raugoties, jebkuras šīs personas intereses skarošas tiesiskās attiecības reālās vai potenciālās tiesiskās sekas.

Tas nozīmē, ka konkrētajā gadījumā, deklarētās dzīvesvietas maiņas gadījumā, /pers. A/, esot personai, kura visu dzīvi ir dzīvojusi Jūrmalā un pārvietojusies ar transportlīdzekli, attiecīgi pārzinot iebraukšanas kārtību Jūrmalā un Pašvaldības teritorijā noteiktās prasības noteiktas nodevas samaksai (kā to savā sūdzībā norāda pats /pers. A/), bija pienākums pašam pārliecināties par šādas caurlaides derīgumu vai par jaunas caurlaides iegādāšanās nepieciešamību, ka arī iepazīties ar Pašvaldības saistošo noteikumu izpildes kārtību, kuri ir atrodami ne tikai pašvaldības domes mājas lapā, bet arī interneta vietnē www.likumi.lv, un tos publicē arī oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis". Turklāt Latvijas Republikā pastāv Oficiālo publikāciju un tiesiskās informācijas likums, kura 2.panta otrā daļa sniedz nepārprotamu definējumu, ka oficiālā publikācija ir publiski ticama un saistoša. Neviens nevar aizbildināties ar oficiālajā izdevumā publicēto tiesību aktu vai oficiālo paziņojumu nezināšanu. Tādējādi, ja persona ir bijusi pienācīgi informēta par savām tiesībām un pienākumiem, proti, valsts ir iepriekš spērusi visus no tās saprātīgi sagaidāmos soļus, lai padarītu normas saturu personai objektīvi pieejamu, šīs normas nezināšana neatbrīvo personu no atbildības par tās pārkāpšanu. Savukārt par to, vai persona ir izmantojusi šo iespēju un centusies noskaidrot savas tiesības un pienākumu, principā ir atbildīga pati šī persona (*sk. Latvijas Republikas Satversmes komentāri. VIII nodaļa. Cilvēka pamattiesības. Latvijas vēstnesis, 2011, 64.-67.lp.*).

Tiesas ieskatā minētais liecina par to, ka Iestāde, pretēji sūdzībā norādītajam, ir objektīvi un pilnīgi novērtējusi lietā iegūtos pierādījumus un nonākusi pie tādiem pašiem atzinumiem par /pers. A/ vainīgumu un viņa darbību kvalifikāciju, kā Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas amatpersona, 2018.gada 30.janvārī sastādot /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokolu par 2017.gada 25.septembrī plkst.16.39 izdarīto administratīvo pārkāpumu, un nosakot attiecīgu sodu.

Vienlaikus tiesa arī konstatē, ka Iestāde, nosakot /pers. A/ soda veidu, ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pantā pirmajā daļā noteiktās prasības, un par izdarīto pārkāpumu noteikusi pareizu soda veidu – naudas sods, kā to paredz Noteikumu 49.punkts. Minētā punktā nav paredzēti kādi alternatīvi soda veidi, ko tiesiski būtu iespējams piemērot, iepriekš veicot kādus lietderības apsvērumus leģitīma mērķa sasniegšanā.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2018.gada 30.janvārī, ierodoties uz administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu, /pers. A/ bija liegtas Latvijas

Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.pantā paredzētās tiesības iepazīties ar lietas materiāliem un sniegt paskaidrojumus, kas esot ir pamats administratīvās lietvedības izbeigšanai saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.pantu.

Iepazīstoties ar lietā esošajām ziņām, tiesa secina, ka sūdzības iesniedzēja arguments, kuram ir nozīme lietas taisnīgā izlemšanā, nav pamatots, jo tiesa nekonstatē, ka Iestāde šajā daļā būtu pieļāvusi kādu procesuālu pārkāpumu.

Ar lietas materiāliem apstiprinās, ka amatpersona, pirms administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas, ir izskaidrojusi /pers. A/ Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.pantā paredzētās tiesības un pienākumus; iepazīstinājusi ar administratīvā pārkāpuma faktiskajiem apstākļiem un lietas Nr.1-28/1 materiāliem – par Jūrmalas pilsētas domes 2017.gada 12.janvāra saistošo noteikumu Nr.1 "Par transportlīdzekļu iebraukšanu īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā" 5.punktā paredzēto noteikumu pārkāpšanu, par ko administratīvā atbildība paredzēta minēto Noteikumu 49.punktā. /pers. A/ ir piekritis, ka administratīvo pārkāpumu protokoli tiks izskatīti bez viņa dalības, pēc kā attiecīgi tiks nosūtīti uz viņa norādīto sūtījumu saņemšanas adresi. Minēto faktu apstiprina lietā esošais /pers. A/ 2018.gada 30.janvāra paraksts.

Tiesa nekonstatē lietā kādu citu /pers. A/ skaidri un nepārprotami izteiktu lūgumu par citādu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 260.pantā paredzēto tiesību īstenošanas kārtību, lai objektīvi atzītu, ka Iestādes rīcība būtu būtiski ierobežojusi procesa dalībnieka – /pers. A/ iespēju pilnvērtīgi līdzdarboties lietas risinājuma rašanā, un /pers. A/ normatīvajos aktos paredzētās tiesības nebūtu spējis izmantot pilnvērtīgi, lai Iestādes rīcība tiktu atzīta par procesuālu pārkāpumu, kas attiecīgi ietekmētu administratīvās lietas iznākumu un būtu rūpīgi izvērtējama.

/pers. A/ tiesai adresētajā sūdzībā norāda, ka lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama, jo Iestāde sūdzības izskatīšanas laikā ir pārkāpusi Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 286.panta pirmajā daļā noteikto 30 dienu termiņu pēc sūdzības saņemšanas Iestādē, turklāt minētais likuma pants neparedz sūdzības izskatīšanas termiņa pagarinājumu, kā to interpretēja Iestāde, pieņemot attiecīgu nolēmumu.

Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa 286.panta pirmajā daļa noteic, ka sūdzību vai protestu par administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu augstāka iestāde izskata rakstveida procesā 30 dienu laikā pēc sūdzības vai protesta saņemšanas, bet lietās par satiksmes noteikumu pārkāpumiem — pēc visu lietas materiālu saņemšanas.

Tiesa konstatē, ka /pers. A/ sūdzība par Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas 2018.gada 30.janvāra lēmumu Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijā saņemta un reģistrēta 2018.gada 13.februārī. Attiecīgi secināms, ka saskaņā ar minētā normatīva akta prasībām, nolēmums Iestādei bija jāpieņem 2018.gada 15.martā, kas ir 30 diena, taču lēmums par /pers. A/ sūdzības izskatīšanu pieņemts tikai 2018.gada 19.aprīlī, pārkāpjot likumā noteikto kārtību.

Tiesa atzīst, ka /pers. A/ sūdzība šajā daļā ir pamatota, taču vienlaikus secina, ka minētais procesuālais pārkāpums nav atzīstams par būtisku, lai atzītu to par tādu apstākli, kas nepieļauj lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, ievērojot to, ka šis procesuālais pārkāpums neietekmēja lēmuma pieņemšanas un sūdzības izskatīšanas rezultātu, attiecīgi neaizskarot arī /pers. A/ tiesības uz taisnīgu un objektīvu lietas izskatīšanu, tā kā konstatējams, ka administratīvā soda izpilde šajā gadījumā saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 285., 299.panta prasībām bija apturēta un lēmums nebija stājies likumīgā spēkā.

/pers. A/ sūdzībā norāda, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.pantu administratīvā lietvedība lietā ir izbeidzama, attiecīgi atceļot Iestādes pieņemto lēmumu, ievērojot to, ka administratīvais pārkāpums fiksēts 2017.gada 25.septembrī, taču administratīvā pārkāpuma protokols ZZ Nr.718542 par izdarīto pārkāpumu sastādīts tikai 2018.gada 30.janvārī, kas nav atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantā paredzētajam soda mērķim, ko savā nolēmumā ir atzinusi arī Rīgas apgabaltiesa.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238.[1] panta pirmā daļa nosaka, ka saņemot ziņas, kuras norāda uz iespējamu administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, šā kodeksa 247.pantā minētās personas triju darba dienu laikā pieņem lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu vai par atteikšanos uzsākt administratīvā pārkāpuma lietvedību (šā kodeksa 238.[2] un 239.pants), vai par materiālu pārsūtīšanu pēc piekritības. Lēmumu par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu var pieņemt, arī sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu vai fiksējot to rezolūcijas veidā uz dokumenta, kas satur ziņas vai faktus par iespējamu administratīvo pārkāpumu.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.panta pirmās daļas noteikumiem – lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā var uzsākt ne vēlāk kā sešu mēnešu laikā no pārkāpuma izdarīšanas dienas, savukārt minētā panta ceturtā daļa nosaka, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeidz, ja deviņu mēnešu laikā no administratīvā pārkāpuma lietas uzsākšanas dienas nav pieņemts lēmums par soda piemērošanu.

Spēkā esošais Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss paredz atšķirīgus procesus, kādā notiek lietvedība par personas administratīvo pārkāpumu.

Tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā administratīvo pārkāpumu lietvedība ir uzsākta ar amatpersonas rezolūciju, kad amatpersonas rīcībā ir nonākusi informācija par iespējamu administratīvo pārkāpumu, proti, 2018.gada 15.janvārī, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.panta pirmajā daļā noteikto sešu mēnešu termiņu.

Lēmums rezolūcijas veidā fiksēts uz dokumenta, kas satur ziņas par iespējamo pārkāpumu – policijas darbinieka ziņojuma, kurā norādīts, ka, veicot Noteikumu prasību ievērošanas kontroli, konstatēts, ka transportlīdzeklis *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, 2017.gada 25.septembrī plkst.16.39 iebrauca Jūrmalas pilsētas īpašā režīma zonā bez caurlaides. Ziņojumam pievienotas 2 foto fiksācijas no Jūrmalas pilsētas nodevu samaksas kontroles informācijas sistēmas, līdz ar to secināms, ka administratīvā pārkāpuma lietvedība uzsākta tiklīdz pārbaudītas Jūrmalas pilsētas iebraukšanas nodevas samaksas kontroles informācijas sistēmā Qliksense fiksētās ziņas.

Tāpat secināms, ka par minēto pārkāpumu un lietas izskatīšanu, nekavējoties tika paziņots /pers. A/, aicinot ierasties policijas iestādē.

Tiesas ieskatā apstāklis, ka informācijas sistēmā fiksētās ziņas tiek sistematizētas, apstrādātas un saņemtas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.panta pirmajā daļā noteiktajā administratīvās lietvedības uzsākšanas termiņā – seši mēneši –, nav pretrunā ar administratīvās lietvedības procesuālo kārtību. Attiecīgi ir prezumējams, ka likumdevējs, nosakot minētā kodeksa 37.pantā ietverto regulējumu, ir izvērtējis šāda termiņa pieļaujamību un uzskatījis to par samērīgu un saprātīgu administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanai.

Tādējādi tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokols – lēmums par soda uzlikšanu ir pieņemts 2018.gada 30.janvārī, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.panta ceturtajā daļā noteikto deviņu mēnešu termiņu administratīvā soda piemērošanai.

Tiesa pievienojas /pers. A/ sūdzībā minētajam, ka savā būtībā administratīvais sods ietver sevī leģitīmus mērķus tā piemērošanā, proti, mērķi, kas vērsts uz pārkāpēju – ieaudzināt apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību, kā arī mērķi aizsargāt valsts un sabiedrības intereses, personiskās tiesības un brīvības, kā arī nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus, taču vienlaikus atzīst, ka konkrētās lietas ietvaros minētais definējums nav pretrunā soda neizbēgamības principam, kas ir viens no galvenajiem juridiskās atbildības efektivitātes kritērijiem, jo sods /pers. A/ ir noteikts atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pantā noteiktajām prasībām, ievērojot noteiktus kritērijus un soda sankcijas robežas, kas ir atbilstoši izvērtēti samērīguma principam un soda individualizācijas principam.

Tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā kopumā izdarītie secinājumi ir balstīti uz noskaidrotiem faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtējot normatīvos aktus, kas attiecas uz konkrētās situācijas tiesisko regulējumu, un tiesa nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt lēmumā izdarītos secinājums par sūdzības iesniedzēja vainu lēmumā norādītā pārkāpuma izdarīšanā.

Tiesa nekonstatē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā noteikto prasību pārkāpumu pierādījumu novērtēšanā, kas varētu būt par pamatu lēmuma atcelšanai, līdz ar to /pers. A/ viedoklis par lietā iegūto pierādījumu citādu novērtējumu, tiesas ieskatā, nevar būt lēmuma atcelšanas pamatā.

Tā kā tiesa atzīst, ka Iestāde pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un lēmumā ietvertais pamatojums par /pers. A/ vainīgumu ir pareizs un pietiekams, tad tiesa pievienojas Iestādes nolēmuma motivācijai un, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13] panta trešo daļu, izvērstāku argumentu izklāstu nesniegs, vien norādot, ka /pers. A/ ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par to, ka 2017.gada 25.septembrī plkst.16.39 ar transportlīdzekli *Volvo V70*, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, ir iebraucis īpaša režīma zonā Jūrmalas pilsētas administratīvajā teritorijā, neiegādājoties caurlaidi, un sodīts.

Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr. SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-584/2013 10.punktu)*.

Ņemot vērā minēto, tiesa nevērtē citus sūdzībā norādītos argumentus, jo tie nav atzīstami par nozīmīgiem no tiesību viedokļa, kā arī tie neietekmē lietā izdarītos secinājumus.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.[12] pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Jūrmalas pilsētas pašvaldības policijas 2018.gada 19.aprīļa lēmumu Nr.1-13/140 administratīvā pārkāpuma lietā ZZ Nr.718542, bet /PERS. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā Jūrmalā.

Spriedums pieejams tiesas kancelejā no 2018.gada 10.decembra.

Tiesnese B.Jakobsone